

Innocents!

Un relat de: [ignasicarsícostas](#)

Dormir era impossible. Voltes i més voltes en un llit on tota la roba s'acumulava en un extrem o quedava estesa per tot el terra del voltant. Dutxes, aigua gelada, aigua bullent, whisky o qualsevol altra beguda que contingues alcohol mesclat amb les càpsules que algun amic li passava. Finalment, dues hores abans de llevar-se per anar a treballar, queia esgotada a l'atzar en algun lloc de la casa.

Aquell dia, quan el despertador va sonar, va despertar-se asseguda en la incòmoda cadira de la cuina. Damunt la taula, un cendrer ple a vessar de burilles i cigarrets mal acabats presidia el centre, rodejat d'un envàs buit de suc de fruites, un got de plàstic aixafat, líquid vessat i restes d'unes galetes integrals caducades.

Es va mirar, sense reconèixer aquelles masses de greix que s'havien instal·lat en la seva panxa des que s'acostava, cada cop més, a la cinquantena. L'instint la va fer anar ràpidament cap a l'habitació per aturar aquell aparell que emetia sense treva un so estrident. En mirar per la finestra i veure un home que l'observava des de l'edifici del davant, va ser conscient de la seva nuesa. En un cop de geni va fer córrer les cortines i maleir aquell home obscè. No era la primera vegada que l'enxampava mirant. Si ella tenia el costum d'anar despullada per casa, els altres no n'havien de fer res.

El cap li batejava amb una força especial aquell matí. Una nova dutxa, una dosi de cafeïna adequada i al carrer. A veure què hi havia de nou aquell dimecres gris de primers del mes d'abril.

Abans de pujar al cotxe, va comprar el diari en el quiosc de la cantonada. La venedora era un bon indicatiu del seu aspecte, ja estava acostumada a la mirada d'espant que feia la dona quan havia tingut una mala nit com la passada. Aquella mirada l'ajudava a saber com la veurien els altres companys a la feina.

Va deixar el diari i la bossa sobre el seient del copilot, no trobava la clau. Era impossible, si la tenia a les mans feia un segon. S'adonà que se l'havia deixat penjant del pany de la porta. El reneç va ressonar per tot l'aparcament. Va sortir dificultosament, la va agafar i, en tornar a seure, es va fixar en la portada del diari. Una gran foto del cos d'una noia ocupava gairebé tota la plana, el titular deia que una noia, filla del magnat de la cadena d'hotels Mirtra, havia aparegut assassinada al parc de la Ciutadella. Semblava que era una exclusiva sobre una hereva desconeguda, però ella va tenir la sensació que coneixia aquella noia d'alguna cosa. Tot i que la fotografia, feta des de lluny, era de molt baixa qualitat.

En obrir la porta de la feina, de cop es va trobar amb el Pere, el seu company, de cara.

—Hòstia, Ferrer, quina pinta fots avui. Que t'ha passat una piconadora per damunt?

—Jo també t'estimo, Pere. Em pots portar un cafè sol i ben carregat, si us plau.

—Jo te'l porto, però tu botonat la brusa, que vas ensenyant tots els sostenidors. Que te'ls vegi jo ja està bé, però tothom...

La Ferrer va deixar el diari damunt de la taula i va engegar l'ordinador, va repassar les notes que li havien deixat i, fins que no es va despertar pel cop que va fer el Pere en deixar el cafè, no va ser conscient que encara no s'havia cordat la brusa.

—Beu el cafè i espavila. La central ens ha traspasat el cas d'aquesta noia a aquesta comissaria i el capo ens ha manat que anem a l'institut forense a recollir l'autòpsia i a veure què podem esbrinar.

—No pots parlar sense cridar, i més lentament? —va recriminar-li, mentre intentava sense massa èxit cordar la brusa.

—No! I, si segueixes així, ho enviaràs tot a rodar. Anem!

La parella d'agents de la policia de Barcelona va pujar al C3 negre que tenien assignat per quan havien de desplaçar-se per la ciutat.

En arribar, la noia va mirar l'edifici tapant-se el resol amb el braç. El departament forense estava emplaçat en una sala subterrània de l'Hospital de la Vall d'Hebron; la visió de l'altura d'aquella mola de pisos vermells que es perdien en els núvols la va marejar.

—Espera un moment, Pere, deixa'm fer un cigarret.

—Quina paciència s'ha de tenir amb tu —va dir el noi.

—Et fots! Collons! Jo sí que tinc paciència! Vinga, anem! —va protestar llençant el cigarret que acabava d'encendre.

La parella es va mesclar amb un riu de gent que, un cop a dins, es repartia per tot arreu. Ells van buscar l'ascensor que els hauria de portar fins a la tercera planta sota terra.

Les portes es van obrir donant a una àmplia sala, tota de diferents tons grisos. Terra, parets i mobles. Treballar en aquell cau tot el dia havia de provocar depressió profunda, van pensar tots dos alhora.

—Bon dia, som els agents Mireia Ferrer i Pere Amorós, venim pel resultat de l'autòpsia de... —va dubtar en dir el nom, buscant en les notes com es deia.

—Hòstia, Pere, mira que ets negat. Perdona, noia, de l'Eva Scott.

—D'acord, ara els fem una còpia. Volen veure el cos? —va preguntar la doctora, que tenia la pell amb un color grisenc de cadàver.

—Sí, sí, és clar —van dir tots dos a l'hora.

—Anem, la morgue està al final d'aquest passadís.

Els tres van encaminar-se, la doctora davant, el Pere fent gestos obscens darrere, al costat de la Mireia, que no sabia on posar-se si la doctora es girava i l'enxampava.

En entrar, la sala estava freda, molestava i tot. La doctora va obrir una porta i va estirar cap a fora el cos de la noia. Va aixecar el llençol que la cobria provocant que la Mireia fes un crit sense voler.

—Agent? Es troba bé?

—Sí, sí. Perdó, estic acostumada a veure cadàvers, però la joventut d'aquesta noia m'ha sobtat. Pere, agafa tu l'informe. Jo... Jo he d'esperar-me fora.

La Mireia va sortir corrents d'aquella sala. La noia era la seva parella, o bé alguna cosa semblant, però ella la coneixia com a Mercè Colet. Feia uns tres dies que no es veien i ara precisament l'havia de trobar en un soterrani d'aquell hospital.

Quan el Pere la va retrobar, carpeta en mà, la Mireia estava recolzada en una jardinera bevent d'una llauna de cervesa i fumant, evidentment trasbalsada.

—Es pot saber què ha passat allà a baix? —va dir el Pere estranyat de la reacció de la seva companya.

—No sé... M'ha recordat una amiga de la joventut o un altre cas, no sé. Aparta't, collons! Sempre et fots damunt de la gent.

La Mireia tenia clar que no havia de dir res, si algú descobria que tenia una relació amb la Mercè o l'Eva, o com collons es digués, la traurien del cas i això no ho podia permetre.

Van decidir anar a l'apartament de l'Eva Scott, a veure si localitzaven alguna pista de qui l'havia assassinada.

—Deixa'm veure la carpeta —va dir la Mireia mentre avançaven lentament per la ronda de Dalt—. A veure... aquí diu que va ser escanyada per algú amb certa habilitat i que... —va aguantar un gemec de pena i sorpresa— havia tingut relacions sexuals amb un home feia poques hores.

La Mireia era forta i una gata vella en qüestions de relacions personals. Sabia que qualsevol nuviatge es podia trencar en un moment. Que l'Eva hagués tingut relacions amb un home la va sorprendre, però es veia capaç d'arribar fins al final sense emocionar-se més del compte.

En arribar a la casa de la noia assassinada va quedar bocabadada, ella no hi havia anat mai. La casa, per no dir el palauet, estava a la luxosa zona de Sant Gervasi, on tot eren cases enormes, rodejades de jardins oberts coberts de gespa i on es respirava una pau absoluta. El verd ampli al voltant de les cases es veia trencat per una glicina, un prunus nigra de fulles vermelles, uns bellíssims aurons i les florides buguenvil·lies. Un paradís dins de Barcelona.

Una noia del servei els va obrir, facilitant-los la recerca de tota la casa.

Al cap de poc van arribar els de la científica per dur a terme la inspecció del que es podia descriure com una petita mansió.

La minyona els va informar que a la casa només vivia l'Eva, els pares s'estaven la major part de l'any en una casa d'Empuriabrava. La noia els va ensenyar totes les habitacions, la cuina i el saló. Després de donar-li les gràcies i dir-li que els deixés sols tan educadament com van saber, van començar a obrir calaixos a la recerca d'alguna pista que ajudés a aclarir el cas.

La Mireia estava nerviosa, però sabia contenir-se; el Pere, amb menys educació, remenava tot el que podia, especialment on hi havia la roba interior, evitant els comentaris de la científica. D'aquella recerca, els dos policies van treure poca cosa en clar.

Durant les dues setmanes següents, l'agent va refer-se del disgust, sabia que no havia de dir res. De moment es mantindria callada a veure si podia sortir-se'n sense que ningú la relacionés amb el cas. Aquells dies, mentre esperaven els resultats de les proves que havien recollit els curosos companys vestits amb granotes blanques i l'informe final de l'autòpsia, van ser tediosos. Ells revisaven rebuts de diferents botigues de luxe, extractes dels comptes, bitllets d'avió, trucades... No hi havia res d'estrany en tots aquells munts de paper, només posaven en evidència que la jove noia portava un ritme de vida trepidant i que ni estudiava ni treballava en res que pogués servir-li de profit per a la vida. Evidentment, sent filla única del magnat Scott, no li calia per a res.

Aquell matí, quinze dies més tard, la Mireia tenia un marcat especial mal aspecte i el Pere l'eufòria típica i la cara estúpida de qui volia fer saber a tothom que la nit anterior havia fotut un clau amb una joveneta. El cap de la policia els va cridar al despatx.

—Bon dia, millor dit... Collons de dia, voleu seure —va exigir el cap seriosament.

L'home se'ls va mirar alternativament diverses vegades amb una expressió desconeguda fins llavors. El silenci, si no fos pels sorolls guturals que feia el Pere cada cop més nerviós, es podia tallar amb un ganivet. Semblava que el comissari en cap havia de dir alguna cosa important, però no sabia com fer-ho.

—A veure, senyors, ni vosaltres ni jo hem estat avui en aquest despatx. Mai hem tingut la conversa que tindrem a continuació. I, si cal, jo ho negaré sempre, i fins i tot davant del Tribunal Internacional de La Haia.

»De fet no sé per què ho faig. Em jugo anys i anys de carrera impol·luta i de prestigi. Uns altres ja estarien engarjolats, us ho ben juro. No sé per què tinc un instint de protecció amb vosaltres. Sou bons policies, però se us veu molt desorientats en la vida. És clar, jo d'això no n'haig de fer res, em dec fer gran...

»No sé ni per on començar —va respirar profundament—. Sobre el cas de l'Eva Scott, ja tinc els informes de la científica i de l'autòpsia definitius. Tenim greus problemes, molt greus, no us imagineu encara ni com de greus, però de moment aquesta carpeta no sortirà del meu despatx i amb això us vull dir que us dono una mica de temps. L'imprescindible perquè solucioneu el cas en el mínim temps possible.

—Senyor —va dir la Mireia—, no entenc què és el que passa. Què hi diu en aquests informes?

—Doncs, senyors meus, aquests informes diuen que en una bossa de mà de la víctima hi havia una empremta seva. Sí! Sí! Seva, Mireia Ferrer!

—Ala! Que fort, tia! Què tens a veure tu amb aquesta Scott? Hòstia, tia, quin mal rotllo —va exclamar despreocupat el Pere, olorant-se la roba per notar el perfum de la noia amb qui havia estat la nit anterior.

—Millor que callis, Pere! —va cridar el cap, visiblement preocupat i enfadat.

La Mireia no era capaç de tancar la boca, davant la sorpresa i el pànic que li havia arribat com una onada, voltejant-la per tota la platja i llençant-la a la sorra sense saber on queia. No podia pensar res en aquell moment, havien descobert que tenia una relació, almenys d'amistat amb aquella il·lustre filla, vint anys i escaig més jove que ella.

—L'Eva Scott havia mantingut relacions sexuals la nit que va ser assassinada. I sabeu a qui correspon l'esperma?

—A qui? —van dir tots dos alhora.

—Collons, Pere! Ni condó ni res? —cridava—. Teu! L'esperma és teu! Desgraciat!

—No, no pot ser. Si jo mai... Amb l'Eva Scott? No, no... Jo no he...

La Mireia se'l mirava amb una mescla d'emocions i sentiments. Fàstic, sorpresa, odi, incredulitat... només sabia, de cert, que el que volia era pegar-li un cop de puny que recordés tota la vida.

Així tots dos estaven implicats, tots dos eren sospitosos. No tenia ni la més mínima idea de com sortir-se'n d'aquell embolic. Ella se sabia innocent i el malparit del Pere era un imbècil, un xulo, un masclista impresentable, però un assassí no, això no ho era.

—Farem el següent —va dir el comissari—: us parlem entre vosaltres dos el que hàgiu de parlar. Si convé, us mateu a hòsties, però després us vull a tots dos treballant en equip per descobrir l'assassí. No vull saber què hi feia aquella empremta en la bossa de l'Eva i, evidentment, ja imagino com va arribar la teva esperma dins del cos de la noia. Aquest triangle és massa perillós perquè surti d'aquest despatx. Marxeu i, si us plau, ara no em digueu res. Demà a aquesta hora us vull tots dos aquí per informar-me de com van les coses, i penseu que no poden haver-hi massa matins més. Teniu quaranta-vuit hores, si no hi ha res de nou, hauré de fer públic els informes.

Els dos agents van sortir trasbalsats del despatx.

—Anem a fer un cafè i posem les coses en ordre? —va dir ella, mirant el terra.

—Anem —va respondre ell, dòcil com un gosset.

Al bar de la cantonada, van agafar la taula més arraconada que van trobar. En lloc de dos cafès, els agents tenien a les mans donant-los voltes dues copes de conyac. En un principi, muts i cada un amb els seus pensaments donant-los voltes pel cap. Finalment la Mireia va gosar iniciar la conversa:

—Pere, et vas tirar l'Eva Scott hores abans que l'assassinessin i no la vas reconèixer a l'hospital?

—La noia amb què jo vaig anar era rossa, l'Eva és morena i amb el cabell llarg. A més... Jo què sé! Era de nit, vam entendre aviat el que volia cada un. Tampoc vaig estar al cas de la seva fisonomia. Ja l'has vist. Té un cos d'escàndol i al llit... una bèstia. Un cop acabat, va marxar sense dir res. No ens vam dir ni els noms, ni passar els telèfons, ni res d'aquestes coses que se suposen que has de fer.

»A més, i tu què dius? —va dir com un nen que vol passar la culpa a un altre—. Com és que hi ha una empremta teva en la seva bossa?

—Doncs mira, ara pensant en tu em fa fàstic i tot, jo també me la tirava. No tens tu l'exclusiva en això. En fi... Jo pensava que érem amants i fidels, però ja veig que no.

»A l'hospital la vaig reconèixer i em vaig trasbalsar. Merda! Jo havia caigut com una adolescent en els seus braços. La diferència d'edat era enorme, però jo m'havia cregut la història. Per què no podia ser que li agradés a una noia com l'Eva? Bé, de fet, per a mi es deia Mercè Colet. Com he pogut ser tan imbècil?

Per primera vegada des que treballaven junts, el Pere va veure plorar la Mireia. Per primer cop es va deixar anar i ho feia de manera desconsolada. Ell, de moment, es mantenia immòbil a la cadira. Des que els van presentar i van dir-los que serien un equip, havien vist assassinats i bestieses que fa la gent, de tots colors, però tots eren anònims. Aquest cop hi havia més que feina dins del cove, hi havia sentiments.

—Hòstia, Pere, és que no pots ni tocar-me una mica el braç? Estic feta pols —li va recriminar ella.

—No sabia si t'agradaria, però vine aquí, va!

Va rodejar-la amb els braços i així es mantingueren una estona fins que la Mireia, ja amb el got esgotat, semblava més tranquil·la.

El Pere es va escurar la gola, al mateix temps que la recolzava en el seient.

—Mira, t'ho diré ben clar, però aquest cop hem de ser totalment sincers l'un amb l'altra, si no, no ens en sortirem, d'aquesta. Jo crec que algú ens ha parat un parany. Algú que evidentment coneixem tots dos i que té algun interès a destrossar les nostres carreres i les nostres vides. El que hem de fer és esbrinar qui és aquesta persona.

—Ja ho dius tu —va murmurar ella, eixugant-se els últims senyals del plor—. Però sí, tens raó, i ens hi hem de posar com més aviat millor. No tenim temps.

—Doncs anem a comissaria i busquem tota la informació que puguem sobre aquesta Mercè o Eva, com vulgui dir-se. A veure si podem trobar algun lligam amb nosaltres.

—També haurem de pensar qui pot ser aquest conegut de tots dos que vol carregar-nos l'assassinat de l'Eva. Anem, Pere! Jo ja he tret tota la mala hòstia amb la plorada que he fet. Ja estic a punt, torno a ser la Mireia

Ferrer.

Sense dir-se massa cosa més, els dos companys es van dirigir cap a la seva oficina. Van seure davant els respectius ordinadors i van començar a teclejar noms i a llegir pantalles i pantalles d'informació. Mentre el comissari, amb el rostre frunzit per la preocupació, els mirava de reüll.

El mirall és un objecte estrany, tot i estar molt a prop una banda i l'altra, des de la part exterior només veus el teu reflex i no saps què hi ha darrere. Des de l'interior, si el mirall és correcte, no et reflecteix, però et permet veure que hi passa a l'altra banda. Dos mons separats només per uns mil·límetres de vidre i unes micres d'argent. Això estava passant, sense que ningú se n'adonés, en aquella comissaria, en aquells moments. L'únic contratemps era que els personatges no sabien en quina banda del mirall es trobaven.

Havien passat just quinze dies des que van trobar la seva filla al parc de la Ciutadella, llançada a terra com una vulgar meuca. Però en la mansió dels Scott, no es movia ni una fulla de cap planta del jardí ni de la col·lecció d'orquídiades que tenien a l'interior i que tant molestaven al pare de l'Eva, el magnat Frederic Scott. Assegut en una butaca, mirava furtivament la seva dona, la Carolina, que estava estirada al sofà, intentant que li passés l'angoixa que feia dies la dominava per complet.

Des que se'ls havia comunicat la troballa de la seva filla assassinada, el món s'havia aturat. La seva única filla, morta. Què deixarien de llegat en aquest món? Els negocis, els hotels, els ressorts de luxe escampats per tot el món... Tot això ara es convertia en nimietats. La cadena Mirtra la compraria qualsevol competidor i ells marxarien d'aquest món sense cap senyal d'haver-hi passat. El futur era desolador.

Al primer pis, en la seva habitació, estava el promès de l'Eva, el Frank Wood. No estaven casats, però feia anys que portaven la vida com si ho estiguessin. Els pares pensaven que la cerimònia estava per caure, no eren tan joves ja i aviat haurien de tenir descendència. Havien permès aquella relació, però el que no permetrien de cap manera era que la seva filla donés a llum sent una mare soltera. El pare sabia, per descomptat, que el Frank estava destrossat, havien de donar-li temps per refer-se d'un cop així, però aquells dies estaven sent massa indignes, massa forts per a tothom. Ell, amb el temps, trobaria una altra noia amb què compartir la seva vida. Era ben plantat, honest i treballador. Ells, en canvi, no podrien substituir mai la seva filla per una altra, per a ells la vida s'havia acabat i punt. Més endavant serien capaços d'anar a festes, recollir o donar algun premi per la gestió hotelera o per algun tema de les fundacions de la Carolina, però sempre amb l'estómac encongint i la pena darrere del somriure.

Els pensaments del pare viatjaven a la velocitat de la llum des de la seva pròpia pena a la de la seva dona. I com havia d'estar de trastornat el Frank per estimar-se més estar sol, sense consol, en l'habitació que compartia amb l'Eva, en lloc d'estar-se a la sala principal amb ells.

El que havia de ser hereu de tot el núvol d'empreses Mirtra estava en el bany amb les mans obertes i recolzades sobre el marbre rosa, la mirada clavada en el mirall, mirant-se ell mateix als ulls. No era una posició desesperada ni aleatòria, era una posició buscada per veure què hi trobava en el fons d'aquells ulls, potser un trosset d'ànima. En aquell moment tots els actors d'aquella representació que la vida havia provocat van tenir una estranya sensació. El comissari, la Mireia, el Pere, els pares de l'Eva, el Frank i potser algú més que encara no havia sortit a escena van pensar que coneixien en quin costat del mirall estaven, del que només et reflecteixes i no veus res més, o del que pots veure els demès com es mouen, i que ho fan al ritme que algú marca.

El comissari, cansat de remenar tants papers durant tot el dia, va decidir anar cap a casa. Va advertir al Pere i la Mireia que el temps passava mentre es posava l'abric i s'ajustava la bufanda; a l'exterior feia fred en aquella hora del vespre, encara que fos abril. Conduint, no es treia del cap l'Eva Scott i les proves incriminatòries cap als seus dos companys. Era evident que eren del que no hi ha, però assassins segur que no ho eren. Segur que hi havia una explicació per a tot aquell afer. Diners, poders, lluites d'interessos... fins i tot publicitat per als Scott. Coses més grosses havia vist ell durant tota la seva carrera, coses que no podria oblidar mai.

Un cop aparcat el cotxe al garatge, va pujar a casa seva per l'escala interior. Era una bona casa, en un barri acomodat de la ciutat. Es vivia bé. El comissari i la seva dona eren ara els únics ocupants de la casa, els fills ja havien volat feia temps a viure amb les respectives parelles. El fill, a prop seu, en un barri veí, i la filla, a l'estranger. Tots dos ja tenien dos fills cada un. Quatre nets, qui els ho havia de dir! Encara es feia creus de com havia passat la vida de ràpid.

Un cop enfundat en el pijama i veient que la seva dona, com era habitual, no estava a casa, va anar cap al saló, on va repassar tots els canals de la televisió sense que cap li fes el pes. Llençant el comandament, amb un gest avorrit, damunt del sofà. Va dirigir-se a la cuina a buscar una cervesa. Quin plaer li produïa aquella estona amb la cervesa, poca llum i gens de soroll. Gairebé era una droga que necessitava cada cop més.

En acostar-se altre cop al sofà va veure el llibre que tenia a mig llegir, era una primera edició de l'any 1919 de Entre naranjos de Vicente Blasco Ibáñez. Va obrir-lo i va trobar un paper doblegat al costat del punt del llibre. En desplegar-lo es va adonar que la lletra era de la seva muller.

Encuriosit va llegir:

Joan, evidentment et sorprendrà trobar i llegir aquesta... diguem-li carta. Tota la vida he fet de mare i dona responsable, però ara ja no puc més. És el meu últim tren i no puc deixar-lo passar, tampoc vull mirar enrere i veure a què renuncio. No et sàpiga greu, però no tinc la sensació de deixar massa cosa. Tu has fet sempre la teva amb uns horaris impossibles de compartir i els fills ja són grans, fa temps, no em necessiten per a res.

Tampoc venen a veure'm, ni truquen mai, ja fan la seva vida.

El que t'explicaré a continuació serà una confessió, fes el que creguis més convenient, però quan tu llegeixis aquestes línies jo ja estaré lluny, destí d'un país llunyà.

Vaig conèixer el Frank Wood, sí, el marit o promès de l'Eva Scott, la que heu trobat assassinada. El Frank i jo ens vam enamorar, malgrat la diferència d'edat, i estem vivint un idil·li meravellós. Vull compartir amb ell la resta de la meua vida i procurar oblidar-vos a tots. M'ho mereixo. Podíem marxar i ja està, però el Frank volia deslliurar-se de l'Eva, i jo l'entenc. Aquesta noia era pitjor que una fura, havia de ficar el nas a tot arreu i no tenia cap respecte pel Frank, cada dia s'allitava amb algú diferent. Era indomable.

Bé, vam aconseguir posar-li d'esquers la Mireia i el Pere. Quins dos! I tot va anar rodó, el dia següent que se n'anés al llit amb el Pere, la vam assassinar i la vam deixar abandonada al parc de la Ciutadella. L'Eva eliminada i l'honor del Frank recuperat. Els pares d'ella patrien una mica, però amb el temps tot passa, i els teus dos policies incriminats, culpables d'assassinat, tots tres eren amants. Esperma, empremtes... seria un cas fàcil i, mira, sempre hi ha innocents que surten malparats.

Així que adéu, Joan, espero no veure't mai més.

Ja fa temps que no t'estimo.

Neus

La dona del comissari, amb una maleta de mà, esperava asseguda a la terminal de vols internacionals de l'aeroport Barcelona. Amb una mà premia amb força dos bitllets destí Auckland, el paradís on viurien el Frank i ella. L'hora de pujar a l'avió s'acostava, però el Frank, això sí que ho tenia, feia tard. Anaven passant els minuts i la porta d'embarcament es va obrir, el Frank no apareixia. La sospita que no acudís va començar a ser ferma. De peu a la cua, el cap li donava voltes. Pensava: «Què fer? Quedar-se i anar a la presó avergonyida davant de tothom? Marxar ella sola i viure una nova vida encara que desenganyada i humiliada?». El taulell amb l'hostessa era cada cop més a prop, tenia segons només per decidir-se. L'instint de supervivència va fer que finalment entrés a l'avió, potser el Frank havia tingut un entrebanc d'última hora, potser vindria en un vol posterior. Un cop fora de territori espanyol ja el podria trucar i esbrinar què estava passant. Donant-li confiança al Frank, va seure al costat de la finestra, va tancar els ulls un moment i, en tornar-los obrir, va veure enrenou a la pista. Quatre mossos d'esquadra pujaven per una escala que havien col·locat al costat d'una de les portes de l'avió, al fons més mossos es posaven davant del taulell.

Era evident que venien per ella i que no hi havia escapatòria. No va voler resistir-se, a part de ser una feina inútil, no volia muntar una situació violenta dins l'aparell. Un cop detinguda, davant de la porta d'embarcament va trobar al seu marit, el comissari.

—Ho sento, Neus, t'has equivocat molt. Som més àgils del que tu i el teu Frank pensàveu. Ell ja està al calabós i tu hi aniràs de cap ara mateix.

»Em dius que ja no m'estimes... doncs m'ho poses més fàcil, jo tampoc, i ara, a més a més, no tindrè cap pietat perquè caigui sobre tu tot el pes de la llei. Ho sento pels nostres fills i els nostres nets, que ara mateix passen a ser només meus.

»Aquí tinc la carta que m'has escrit, una autèntica declaració de culpabilitat. Potser has tingut una vida difícil al meu costat, però el que no puc consentir és que companys meus, ara família meua, siguin declarats culpables d'assassinat només pel vostre caprici d'una vida lluny de tots nosaltres. Finalment ells només vivien com sabien i com podien i, si tenien relacions amb diverses persones, era cosa seva. Tu no ets ningú per jutjar-los.

»Neus, o senyora, no puc dir-te «Estimada Neus», els pares de l'Eva potser la van educar massa consentida, potser jo no vaig saber-te donar una vida feliç... Tantes coses. Però els únics culpables sou tu i el Frank, i potser jo... si em vols afegir. Ho sents? Culpables! Els pares de l'Eva, l'Eva, el Pere i la Mireia són els innocents d'aquest afer. No teníeu cap dret de fer-nos moure des de l'altra banda del mirall com si fóssim simples titelles. Escolta'm bé. Ho entens? Innocents!